

Slunecsvit

první zaručeně pravdivé noviny

nejčtenější plátek v celém císařství

Po stopách ztraceného ráje - 3.

**Den třetí (a
čtvrtý) -
- jízda po sněhu**

Další den věnujeme navrácení kondice a vzpomínání se z mlhavého vidění a bolesti hlavy, naši hostitelé něco kutí, jakoby se nic nedělo. V noci u jezera sněží. Což není dobrá zpráva hlavně pro mě, protože ani několik párů onucí, co jsem si nabalil, nejsou zrovna ideální horolezeckou obuví. Naštěstí mě uklidňuje pohled na naše nové kámoše, z nichž dva mají dřeváky, a jeden si dokonce vykračuje naboso. Sníh v sedle, ke kterému vyráží hodinu před námi, je nestraší. Nám drápání se do sedla trvá asi dvě hodiny a dýchá se při něm ztěžka, výška snad čtyři tisíce sáhů je přece jen znát (pro ty, kteří neví kolik to je - je to prostě strašlivě strašně vysoko). Místo vrcholového nadšení navíc přichází studená sprcha - cesta na druhou stranu sedla vede přes prudkej sráz pokrytej sněhem. A ku**a.

Další překvapení nás čekalo v sedle. Potkáváme čtyři fešné barbarky (wrauuu), které přišly z druhé strany a prý zaslechly, že nejlepší to je sjet po zadku. Po poradě a

pohledu na onuce na mých nohách se tato varianta jeví jako optimální, takže se naše těla mění v saně a svištíme nějakých 200 sáhů dolů, zbylých 50 se probrodíme po pás ve sněhu. Tímto hlavní část našeho dobrodružství končí, protože teď už následuje jen dlouhá, úmorná a nudná cesta dolů. Tu zpestřuje pouze brod přes divokou řeku a několikere setkaní se stády koní, krav a ovcí. Lidi opět půl dne nevidíme, až v cíli naší cesty v osadě Altyn v údolí. Zde nás vítá Lexaj (zatímco nám cesta od jezera sem trvala skoro za 8 hodin, naši domorodí kámoši to zvládli za pět) a vyčerpané nás ubytuje v chatce a pošle na koupel do proslulých zdravých horkých pramenů, obsahujících prý i nějaké magické prvky. Teplota vody nás původně od koupele odrazuje (kdo z chlapů by si dobrovolně nechal vařit své klenoty), ale nakonec aspoň jakš takš relaxujeme. Na další družbu to ovšem dnes není, dáme jen zdravotní hlt medoviny a alou spát.

**Den pátý -
- zpět v civilizaci**

O dnešku už není moc co psát. Zatímco Seno se rozhodne sejít zbylých 15 mil do civilizace pěšky, mne už cesta dolů údolím neláká a navíc někdo musí podat zprávu Pamébovi, protože v horách se dá domlouvat maximálně obláčkovými signály a to ještě stěží. Nasedám tedy s našimi domorodými přáteli a dalšími místními z osady do vozíku zajímavě předělaného na hromadný dopravní prostředek (naštěstí ho neřídí dědek). I pouť v něm je ale dobrodružná, protože na tu cestu bych si pomalu netroufl s koněm, natož s takovým dřevěným kodrcákem plným lidí* taženým voly. Ten se různě kymácí ze strany na stranu, občas je pomalejší než chůze, ale nakonec zdárně sjede dolů.

Po návratu do města najdu v ubytovně Paméba (v posteli s nějakou domorodou kráskou, která mu zjevně pomáhala s jeho nemocí), a jdu si s pomocí mýdla (ano, mýdla a ano, sám - jsem já ale pořádkumilný, že?) opláchnout onuce a oblečení k potoku. Nevím, proč mě to překvapuje, ale u potoka se mi nabízí další milá domorodkyně, a tak nic nakonec sám neperu.

Tohle je prostě typický přístup v těchto končinách. Aniz bych chtěl nějak moc filozofovat, tak největší poklad této země se zřejmě skrývá ve zdejších lidech, protože stejné zkušenosti jako my byly popsány i ve vynechané kapitole legend, které jsme zde našli v plném znění.

Císařomilci prominou, ale co do vstřícnosti, ochotnosti, pohostinnosti a dobrosrdečnosti k cizím lidem nesahají obyvatelé Císařství chudým místním domorodcům ani po malíčky.

Toť vše, nyní nás čeká cesta na jih a následně nejriskantnější a nejdobrodružnější část naší cesty, a to směrem k místu, které se objevuje v další ztracené kapitole Legend.

* - snad není nutno dodávat, že slovo „lidmi“ je zde myšleno pouze obrazně a byly přítomny i jiné rasy

